

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci **žalobce Ing. J. K.,** zast. Michalem Čechem, advokátem, AK se sídlem v Brně, Jeřábkova 5, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení,** Křížová 25, Praha 5, o částečný invalidní důchod, o kasační stížnosti stěžovatelky – České správy sociálního zabezpečení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2002, č. j. 33 Ca 265/2001-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Stěžovatelka je **povinna zaplatit** k rukám zástupce žalobce advokáta Michala Čecha, se sídlem v Brně, Jeřábkova č. 5, na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 325 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2001 přiznala žalovaná žalobci od 21. 1. 1992 částečný invalidní důchod podle ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění (dále jen z. s. z.), a to ve výši 1137 Kč měsíčně s tím, že od března 1993 náleží částečný invalidní důchod ve výši 1251 Kč měsíčně, od listopadu 1993 ve výši 1401 Kč měsíčně, od prosince 1994 ve výši 1892 Kč měsíčně, od července 1995 ve výši 2226 Kč měsíčně, od dubna 1996 ve výši 2590 Kč měsíčně, od října 1996 ve výši 2831 Kč měsíčně, od srpna 1997 ve výši 3173 Kč měsíčně, od července 1998 ve výši 3396 Kč měsíčně, od srpna 1999 ve výši 3550 Kč měsíčně a od prosince 2000 ve výši 3755 Kč měsíčně. V těchto částkách byly zahrnuty valorizace za roky 1993 – 2000. Žalovaná provedla výpočet částečného invalidního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. a v rozhodnutí dále uvedla, že žalobcův nárok na doplatek důchodu za dobu před 27. 4. 1998 zanikl podle ustanovení § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. (dále jen zdp) v platném znění. Současně sdělila, že tím realizuje rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2001 sp. zn. 22 Ca 63/1993. Součástí rozhodnutí je též oznámení o výplatě důchodu, podle něhož bude pošta vyplácet žalobci vždy druhého dne

v měsíci 3755 Kč, přičemž doplatek důchodu za dobu od 27. 4. 1998 do 1. 10. 2001 ve výši 145 422 Kč je žalobci poukazován.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas opravný prostředek, jímž napadl jen tu část výroku rozhodnutí, v níž se uvádí, že nárok na doplatek důchodu před 27. 4. 1998 zanikl. Proti přiznání důchodu neměl žádných námitek. Žalobce poukazoval zejména na ustanovení § 54 odst. 2 zdp a § 55 odst. 2 téhož zákona, podle nichž nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu, přičemž nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li uvedeno jinak, uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. Tato lhůta však neplyne po dobu řízení o důchodu a po dobu, po kterou osobě, která musela mít opatrovníka nebyl opatrovník ustanoven. V předmětné věci bylo řízení o důchodu zahájeno dnem podání žádosti, tj. dnem 29. 7. 1992, řádně pokračovalo a neskončilo před rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2001 sp. zn. 11 Ca 63/1993. Po celou tuto dobu uvedená tříletá lhůta neplynula a ku dni podání opravného prostředku z ní uplynulo maximálně 374 dní. Žalobce označil rozhodnutí žalované v uvedené části za nezákonné a navrhoval, aby soud v té části výroku rozhodnutí, v niž se uvádí, že nárok na nedoplatek důchodu za dobu před 27. 4. 1998 zanikl, zrušil. Dále požadoval, aby částečná invalidita Ing. J. K. byla uznána jako související s pracovním úrazem a v tomto směru poukazoval na pravomocný rozsudek Městského soudu v Brně sp. zn. 41 C 502/88, v němž byla uznána souvislost částečné invalidity s úrazem pracovním, který žalobce utrpěl 27. 8. 1987. Konečně pak požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Dříve než opravný prostředek žalobce došel soudu, vydala žalovaná dne 26. 10. 2001 nové rozhodnutí, jímž předchozí rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001 zrušila. Podle textu tohoto rozhodnutí, se částečný invalidní důchod přiznává od 21. 1. 2002 podle § 37 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. Dále je v něm shodně s rozhodnutím ze dne 25. 9. 2001 popsán způsob výpočtu částečného invalidního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. a rozepsány částky, které žalobci náleží v jednotlivých časových úsecích od přiznání dávky do prosince 2001 v závislosti na vládou prováděných valorizacích důchodů. Součástí výroku rozhodnutí je též konstatování, že se jím realizuje rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2001 č. j. 11 Ca 63/1993-149. V oznámení o výplatě dávky je uvedeno, že doplatek důchodu za dobu od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 ve výši 148 575 Kč byl žalobci poukázán dne 25. 10. 2001.

Dne 26. 11. 2001 vydala žalovaná další rozhodnutí č. 500 422 199, které oproti rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001 doznalo změny potud, že částečný invalidní důchod je přiznáván od 21. 1. 1992 (jde fakticky o opravu chyby v datu přiznání dávky), když jinak je toto rozhodnutí doslovně zcela shodné s rozhodnutím z 26. 10. 2001, včetně výroku o zrušení rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001 a včetně konstatování, že je jím realizován rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2001 č. j. 11 Ca 63/1993-149. Shodné je o oznámení o výplatě důchodu včetně oznámení, že doplatek důchodu za dobu od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 ve výši 148 575 Kč byl žalobci poukázán dne 25. 10. 2001.

K výzvě soudu sděluje zástupce žalobce dne 19. 7. 2002, že žalobce převzal poštou doručenou částku 148 575 Kč odpovídající doplatku částečného invalidního důchodu za dobu od 21. 1. 1992 do 27. 4. 1998, avšak dosud mu žalovanou nebylo řádně doručeno rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001. Fotokopii jeho opisu obdržel od soudu, avšak tento hmotně právní úkon učiněný žalovaným vůči žalobci prostřednictvím procesního soudu by zřejmě byl vůči žalobci učiněn platně a účinně doručením listiny o něm soudem, pokud vůbec

lze považovat takový způsob doručení za dostačující. Má-li však jít o procesní rozhodnutí orgánů státu ve správním řízení, domnívá se žalobce, že doručení takové listiny touto formou očekávané důsledky mít nebude. Pochybuje, že na fotokopii opisu rozhodnutí žalovaný vyznačí právní moc, aby jí žalobce mohl jako veřejnou listinu úspěšně uplatnit např. před soudem v řízení o nárocích z prodlení. Zejména však namítá, že rozhodnutí z 26. 10. 2001 nesplňuje podmínky autoremedury, neboť jím nebylo v plném rozsahu vyhověno odvolání žalobce (poukazuje v tomto směru na ustanovení § 57 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení). Vytýká mu, že jde nad rámec podaného odvolání, když ruší celé rozhodnutí z 25. 9. 2001, zatímco opravným prostředkem byla napadena pouze jeho část, tj. výrok, že nárok na nedoplatek důchodu za dobu před 27. 4. 1998 zanikl. Částečný invalidní důchod je jím přiznán až od 21. 2. 2002, zatímco původní rozhodnutí ho přiznávalo od 21. 2. 1992, doplatek důchodu za dobu od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 ve výši 148 575 Kč sice je již přiznáván, ale oproti původnímu rozhodnutí již není přiznán doplatek důchodu za dobu od 27. 4. 1998 do 1. 10. 2001 ve výši 145 422 Kč. Žalobce připouští, že oba doplatky od žalované obdržel, avšak podle napadeného rozhodnutí mu náleží pouze první z nich a podle nového rozhodnutí pouze druhý z nich. V obou případech by tedy riskoval, že žalovaný se na něm bude úspěšně domáhat vydání bezdůvodného obohacení minimálně ve výši 145 422 Kč. Žalobce navrhoval žalovanému, aby řádnou autoremedurou vyhověl sám zcela odvolání žalobce tak, že rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001 se mění pouze v napadeném výroku (týkajícím se zániku nároku před 27. 4. 1998) tak, že doplatek důchodu za dobu od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 náleží žalobci ve výši 148 575 Kč a byl již žalobci poukázán dne 25. 10. 2001 a dále konstatoval, že jinak se napadené rozhodnutí z 25. 9. 2001 nemění event., v zájmu právní jistoty, se zrušuje též rozhodnutí z 26. 10. 2001. Při jednání Krajského soudu v Brně dne 30. 9. 2002, poté co byli účastníci soudem seznámeni s dalším rozhodnutím žalované ze dne 26. 11. 2001, žalobce a jeho právní zástupce shodně uvedli, že ani toto rozhodnutí žalované nebylo žalobci doručeno. Žalobce setrval na svém opravném prostředku s výjimkou požadavku, týkajícího se úpravy částečného invalidního důchodu pro souvislost s pracovním úrazem.V tomto směru nežádal rozhodnutí přezkoumat s tím, že bude předmětem jiného řízení.

Rozsudkem ze dne 30. 9. 2002 č. j. 33 Ca 265/2001-28 Krajský soud v Brně opravnému prostředku žalobce vyhověl, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2001 č. 500 422 199 a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalované uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení ve výši 3500 Kč k rukám právního zástupce žalobce, advokáta Michala Čecha, do 15-ti dnů od právní moci rozsudku. Dospěl k závěru, že při vydání rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001 pochybila žalovaná v tom, že přiznala výplatu částečného invalidního důchodu žalobci až pro dobu po 27. 4. 1998 s odvoláním na ustanovení § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, ačkoliv z obsahu spisu 11 Ca 63/1993 bylo zřejmé, že řízení o částečném invalidním důchodu žalobce bylo zahájeno dnem podání žádosti tj. dnem 29. 7. 1992, řádně pokračovalo a neskončilo před vydáním rozhodnutí v označené věci – 27. 4. 2001. Po celou tuto dobu neplynula tříletá lhůta (počítaná ode dne za který důchod nebo jeho část náleží), jejímž uplynutím jinak nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká. K dvěma dalším rozhodnutím žalované (z 26. 10. 2001 a 26. 11. 2001) krajský soud uvedl, že rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001 nelze pokládat za vyhovující ustanovení § 89 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., neboť jím nebylo zcela vyhověno opravnému prostředku žalobce, když ve výrokové části byl částečný invalidní důchod přiznán od 21. 1. 2002, což je v rozporu s výsledky předchozího řízení, kterým byla tatáž dávka přiznána od 21. 1. 1992. Další rozhodnutí z 26. 11. 2001, které bylo žalovanou vydáno zřejmě proto, že si své předchozí pochybení uvědomila, byl již částečný invalidní důchod přiznán správně od 21. 1. 1992 a byly v něm zhodnoceny správně i veškeré valorizace

provedené žalovanou od března 1993 do prosince 2001; rozhodnutí obsahuje i způsob výpočtu částečného invalidního důchodu i odkaz na realizaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2001, č. j. 11 Ca 63/1993-149 i sdělení, že rozhodnutí z 25. 9. 2001 se tímto rozhodnutím ruší. Obsahuje též oznámení o provedení doplatku za dobu od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 ve výši 148 575 Kč. Krajský soud však v dávkovém spise postrádal doklad o tom, zda a jakým způsobem bylo žalobci toto rozhodnutí doručeno, když žalobce tvrdil, že je neobdržel. I když ustanovení § 86 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. neobsahuje ustanovení o povinnosti doručit rozhodnutí do vlastních rukou, ukládá správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí písemně a doručit je, zvláště tehdy, jestliže zakládá nějaké právo, v tomto případě přiznání částečného invalidního důchodu a provedení doplatku dávky. Z toho důvodu označil soud obě rozhodnutí za nulitní, k nimž nemohl v tomto řízení, zejména pak k rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001, přihlížet jako k rozhodnutím submisivním, kterým by bylo žalobci vyhověno v plném rozsahu. Proto zrušil napadené rozhodnutí z 25. 9. 2001 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem vydat rozhodnutí nové, jímž přizná žalobci částečný invalidní důchod od 21. 1. 1992 podle § 37 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., zhodnotí veškeré valorizační akce od března 1993 do doby vydání nového rozhodnutí a vyčíslí správně nedoplatek částečného invalidního důchodu ode dne přiznání této dávky s poukazem na skutečnost, že doplatek byl již žalobci zaslán (§ 250 q odst. 2 a § 250 r o. s. ř.). Žalované v důsledku neúspěchu v řízení uložil povinnost uhradit žalobci na nákladech řízení částku 3500 Kč na účet právního zástupce žalobce advokáta Michala Čecha ve lhůtě 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

Ve včas podaném odvolání vytýká Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen stěžovatelka) krajskému soudu nesprávné právní posouzení věci, pokud označil za nulitní rozhodnutí stěžovatelky ze dne 26. 11. 2001 jen v důsledku tvrzení žalovaného, že toto rozhodnutí neobdržel a především, že dávkový spis neobsahuje skutečnost, jakým způsobem a zda bylo rozhodnutí žalobci doručeno. Stěžovatelka odkazuje na ustanovení § 90 zákona č. 582/1991 Sb. a namítá, že rozhodnutí z 26. 11. 2001 nebylo doručeno do vlastních rukou žalobce v souladu se zákonem. Vyslovuje přesvědčení, že nejde o rozhodnutí nulitní, naopak jde o rozhodnutí submisivní, jímž bylo plně vyhověno žalobci a z něhož již vyplynuly právní důsledky jež jsou v souladu s jeho požadavky (datum přiznání dávky a vyplacený doplatek dávky). V důsledku toho nelze proto uložit stěžovatelce vydat identicky stejné rozhodnutí se stejnými právními účinky. Ani takové rozhodnutí by v souladu se zákonem nebylo zasláno do vlastních rukou žalobce a jeho případné nedoručení by podle názoru vysloveného soudem mohlo být opět jediným důvodem jeho zrušení. Stěžovatelka navrhovala, aby Vrchní soud v Olomouci vydal rozsudek, jímž zruší rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

V souladu s novou úpravou správního soudnictví (zákonem č. 150/2002 Sb. – dále též jen s. ř. s.), sdělil Vrchní soud v Olomouci stěžovatelce, že všechna odvolací řízení u vrchních soudů, pokud o nich nebude rozhodnuto do 31. 12. 2002, budou ze zákona zastavena dnem 1. 1. 2003 a účastník si může podat do 31. 1. 2003 proti rozhodnutí krajského soudu, které bylo napadeno odvoláním kasační stížnost podle s. ř. s., o níž rozhodne Nejvyšší správní soud (§ 129 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatelka této možnosti využila a podala dne 10. 1. 2003 proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně kasační stížnost, v niž opakovala námitky uplatněné v odvolání proti napadenému rozsudku krajského soudu, zejména namítala, že realizačním rozhodnutím z 25. 9. 2001 byl důchod doplacen od 27. 4. 1998 do 1. 10. 2001 a k opravné stížnosti žalobce ze dne 17. 10. 2001 bylo vydáno rozhodnutí z 26. 10. 2001, při jehož vyhotovení došlo k písařské chybě. Částečný invalidní důchod však byl již správně doplacen od 21. 1. 1992 a v důsledku písařské chyby, jimž byla dávka

přiznána až od 21. 1. 2002, bylo vydáno další rozhodnutí z 26. 11. 2001, jímž byl důchod přiznán správně od 21. 1. 1992 s tím, že doplatek od 21. 1. 1992 do 26. 4. 1998 již byl poukázán. Tímto posledním rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí z 25. 9. 2001 a nezákonný stav napraven. Jde o rozhodnutí bezchybné a opravnému prostředku žalobce bylo zcela vyhověno, takže jde o rozhodnutí submisivní. Nelze je pokládat za nulitní v důsledku jeho nedoručení do vlastních rukou žalobce. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti týkajícího se výroku o náhradě nákladů řízení.

Žalobce prostřednictvím svého zástupce podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti, v němž navrhuje její zamítnutí jakožto nedůvodné. Dále požaduje, aby soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek a uložil stěžovatelce povinnost nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti. Vytýká nesprávnost názoru stěžovatelky, pokud z ustanovení § 90 zákona č. 582/1991 Sb. dovozuje, že pokud nejde o rozhodnutí, které se doručuje do vlastních rukou pojištěnce (jímž se dávka důchodového pojištění nepřiznává, odnímá, snižuje nebo se zastavuje její výplata a rozhodnutí, jímž se ukládá povinnost vrátit neprávem vyplacené částky) pak takové rozhodnutí není třeba doručovat vůbec. Připomíná, že i pro řízení ve věcech důchodového pojištění platí podle § 108 uvedeného zákona obecné předpisy o správním řízení, tedy zejména správní řád, podle něhož se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení takového rozhodnutí (§ 51 správního řádu).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost podle ustanovení § 109 s. ř. s. a jsa zavázán jejími důvody ve smyslu třetího odstavce uvedeného ustanovení, neshledal ji důvodnou.

Kasační stížnost byla podána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jak na to pamatuje ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. Takovou nezákonnost v postupu Krajského soudu v Brně spatřovala stěžovatelka v tom, že krajský soud označil za nulitní (nicotná) rozhodnutí stěžovatelky nejen z 26. 10. 2001, ale i z 26. 11. 2001, ačkoliv jde o rozhodnutí submisivní ve vztahu k rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001, neboť jím bylo zcela vyhověno všem námitkám žalobce, které vůči původnímu rozhodnutí vznesl. Nezákonnost rozhodnutí soudu spatřovala stěžovatelka v tom, že za nulitní označil takovéto vyhovující rozhodnutí, z něho již vyplynuly právní následky, jež jsou v souladu s požadavky účastníka řízení, jen proto, že neexistuje doklad o jeho doručení žalobci. Stěžovatelka nesouhlasí se závazným právním názorem soudu, jímž se jí ukládá vydat identicky totožné rozhodnutí se stejnými právními následky, když ani takové rozhodnutí by nebylo zasláno do vlastních rukou žalobce.

Nejvyšší správní soud s tímto názorem nesouhlasí a v této souvislosti zdůrazňuje, že v projednávané věci je nutno důvody kasační stížnosti – za něž je třeba pokládat shodně se stěžovatelkou – krajským soudem vyslovenou nulitu (nicotnost) rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001 a 26. 11. 2001, odlišit od důvodů nicotnosti těchto rozhodnutí.

V projednávané věci bylo v řízení bezpečně zjištěno a mezi účastníky je ostatně nesporné, že rozhodnutí stěžovatelky ze dne 25. 9. 2001, jímž přiznala žalobci od 21. 1. 1992 částečný invalidní důchod obsahovalo nesprávnou část výroku, podle níž – v rozporu s ustanovením § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. – zanikl nárok na doplatek důchodu

za dobu před 27. 4. 1998. Ustanovení § 89 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění platném ku dni vydání (platném až do 31. 12. 2002) dávalo České správě sociálního zabezpečení možnost aby v případě, dokud soud nerozhodne o opravném prostředku, vydala nové rozhodnutí, kterým opravnému prostředku zcela vyhoví. Jde o kompetenční ustanovení, zakládající pravomoc správního orgánu vydat nové rozhodnutí, avšak pouze jen takové, kterým se opravnému prostředku zcela vyhoví. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že takový charakter nemá nejen rozhodnutí stěžovatelky ze dne 25. 10. 2001 (v němž se stěžovatelka mimo jiné dopustila chyby v datu přiznání částečného invalidního důchodu), ale ani rozhodnutí z 26. 11. 2001, neboť ani jím nebylo opravnému prostředku žalobce zcela vyhověno. Především totiž nutno uvést, že opravný prostředek žalobce obsahoval kromě námitky vztahující se k zániku nároku na výplatu dávky před datem 27. 4. 1998, též námitku spočívající v nepřiznání zvýšení částečného invalidního důchodu pro souvislost částečné invalidity s tvrzeným pracovním úrazem žalobce ze dne 27. 8. 1987. V době vydání obou nových rozhodnutí stěžovatelky nebylo ještě známo stanovisko žalobce, jímž od této námitky později upustil. Krom toho však ani rozhodnutí ze dne 26. 11. 2001 neobsahuje zmínku o doplatku důchodu za dobu od 27. 4. 1998 do 1. 10. 2001 ve výši 145 422 Kč, ačkoliv přiznání tohoto doplatku bylo součástí rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001, které bylo rozhodnutím z 26. 11. 2001 zrušeno. Lze připustit oprávněnost námitky žalobce, že nové rozhodnutí, pokud se jím ruší předchozí a pokud se jím přiznává doplatek za dobu, pro kterou nebyl předchozím rozhodnutím přiznán, by mělo obsahovat též výrok, který zůstává z předchozího rozhodnutí v platnosti, tj. o přiznání doplatku za dobu tímto jinak zrušeným rozhodnutím přiznanou, tj. za dobu od 27. 4. 1998 do 1. 10. 2001. Krom uvedeného nutno dodat, že rozhodnutí ze dne 26. 11. 2001 bylo sice stěžovatelkou zrušeno rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001, nikoliv však rozhodnutí ze dne 26. 10. 2001, které by tak zřejmě zůstalo v platnosti. Z uvedených důvodů pokládá Nejvyšší správní soud obě stěžovatelkou nově vydaná rozhodnutí za nicotná (nikoliv nulitní, jak uvádí Krajský soud v Brně, když takové označení soudní řád správní nezná), k nimž nemůže být v řízení přihlédnuto. Správní orgán jimi překročil meze své kompetence, neboť již zmíněné ustanovení § 89 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb. mu umožňovalo vydat jen takové rozhodnutí, kterým opravnému prostředku zcela vyhoví; tím však žádné z nově vydaných rozhodnutí není. Pokud je tedy důvodem kasační stížnosti nezákonnost krajským soudem vyslovené nicotnosti obou rozhodnutí , jimiž mělo být námitkám žalobce proti původnímu rozhodnutí zcela vyhověno, a Nejvyšší správní soud rovněž nicotnost takových rozhodnutí shledává, pak je pro výsledek řízení o kasační stížnosti nerozhodné, že důvodem Nejvyšším správním soudem konstatované nicotnosti jsou jiné skutečnosti, než ty, které shledal krajský soud. Pokud jsou totiž obě rozhodnutí (ze dne 26. 10. 2001 a 26. 11. 2001) nicotná, a nelze k nim tudíž přihlédnout , přičemž opravným prostředkem napadené rozhodnutí za dne 25. 9. 2001 je nezákonné (z důvodů výše již vysvětlených), je třeba se ztotožnit se závěrem krajského soudu o nutnosti zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení se závazným pokynem k vydání nového rozhodnutí, které by z hlediska zákonnosti obstálo. Kasační stížnost proti takovému rozsudku krajského soudu nemohla být shledána důvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Nutno dodat, že pokud krajský soud jako důvod nicotnosti označil absenci dokladů o doručení obou rozhodnutí žalobci, pak takový právní závěr krajského soudu by nemohl obstát. Nicotnost rozhodnutí nelze vyvodit jen z toho, že v dávkovém spise chybí doklad o doručení rozhodnutí pojištěnci. Jinak však nutno uvést, že ustanovení § 90 zákona č. 582/1991 Sb. sice ukládá správnímu orgánu doručovat do vlastních rukou jen rozhodnutí zde vyjmenovaná (mezi něž žádné z rozhodnutí vydaných v této věci nepatří), nicméně to neznamená, že by to zbavovalo správní orgán povinnosti doručit písemné vyhotovení rozhodnutí žalobci vůbec, např. prostým doručením ve smyslu ustanovení § 51 správního řádu. Z tohoto důvodu však nemůže být rozhodnutí

nicotné, ale pouze nepravomocné, když jinak lze sdílet pochybnosti žalobce o platnosti doručení rozhodnutí (jeho kopie) prostřednictvím soudu.

K návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dodává, že nemohla být shledána důvodnou, neboť podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které je třeba užít i pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, lze takové opatření učinit tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu. Zaplacením nákladů řízení žalobci ve výši 3500 Kč by nepochybně takovému orgánu, jakým je stěžovatelka, nenahraditelná újma nevznikla.

Výsledku řízení odpovídá i výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, podle něhož je neúspěšná stěžovatelka povinna nahradit žalobci na nákladech právního zastoupení částku 325 Kč, spočívající v odměně za jeden úkon advokáta v tomto stádiu řízení a jeden režijní paušál (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a § 7, § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu